

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – OI / Air Nostrum Líneas Aéreas del Mediterráneo SA

(Sprawa C-191/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Odszkodowanie na rzecz pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład – Odmowa przyjęcia na pokład – Odwołanie – Lot łączony – Zmiana rezerwacji jednego z lotów składających się na przewóz lotniczy wbrew woli pasażera – Przybycie pasażera bez opóźnienia do miejsca docelowego)

(2020/C 240/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OI

Strona pozwana: Air Nostrum Líneas Aéreas del Mediterráneo SA

Sentencja

Rozporządzenie (WE) nr 295/91 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, a w szczególności jego art. 7, należy interpretować w ten sposób, że odszkodowanie nie jest należne pasażerowi, który dysponuje jedną rezerwacją na lot łączony, gdy jego rezerwacja została zmieniona wbrew jego woli, w wyniku czego z jednej strony nie został on przyjęty na pokład na pierwszy lot składający się na zarezerwowany przez niego przewóz, mimo że lot ten został wykonany, a z drugiej strony został przeniesiony na późniejszy lot, co umożliwiło mu wejście na pokład na drugi lot składający się na zarezerwowany przez niego przewóz i tym samym dotarcie do miejsca docelowego o pierwotnie planowanej godzinie przylotu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz – Austria) – NK / MS, AS

(Sprawa C-208/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Prawa konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Zakres stosowania – Artykuł 3 ust. 3 lit. f) – Pojęcie „umów dotyczących budowy nowych budynków” – Artykuł 16 lit. c) – Pojęcie „towarów wyprodukowanych według specyfikacji konsumenta lub wyraźnie zindywidualizowanych” – Umowa między architektem a konsumentem dotycząca sporządzenia projektu nowego domu jednorodzinnego)

(2020/C 240/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NK

Strona pozwana: MS, AS

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 3 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że umowa zawarta między architektem a konsumentem, na mocy której ten pierwszy jest zobowiązany do opracowania na rzecz drugiego wyłącznie ogólnego projektu domu jednorodzinnego, który ma być dopiero wybudowany, i w tym kontekście do sporządzenia [określonych] planów architektonicznych, nie stanowi umowy dotyczącej budowy nowego budynku w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 2 pkt 3 i 4 oraz art. 16 lit. c) dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że umowa zawarta między architektem a konsumentem, na mocy której ten pierwszy jest zobowiązany do opracowania na rzecz drugiego, zgodnie z jego wymogami i życzeniami, ogólnego projektu domu jednorodzinnego, który ma być dopiero wybudowany, i w tym kontekście do sporządzenia [określonych] planów architektonicznych, nie stanowi umowy dostawy towarów wyprodukowanych według specyfikacji konsumenta lub wyraźnie zindywidualizowanych w rozumieniu tego ostatniego przepisu.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

**Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) –
UO / Készenléti Rendőrség**

(Sprawa C-211/19) (¹)

*(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników –
Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Odstępstwo – Artykuł 1 ust. 3 – Dyrektywa
89/391/EWG – Artykuł 2 ust. 2 – Działania oddziałów interwencyjnych policji)*

(2020/C 240/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UO

Strona pozwana: Készenléti Rendőrség

Sentencja

Wykładni art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że art. 2 pkt 1 i 2 tej dyrektywy ma zastosowanie do członków sił porządkowych, którzy wykonują zadania związane z ochroną granic zewnętrznych państwa członkowskiego w przypadku napływu na te granice obywateli państw trzecich, chyba że w świetle wszystkich istotnych okoliczności okaże się, iż zadania są wykonywane w ramach zdarzeń nadzwyczajnych, których waga i skala wymagają przyjęcia środków niezbędnych do ochrony życia, zdrowia i bezpieczeństwa danej społeczności, a prawidłowe wykonanie tych zadań byłoby zagrożone, gdyby były przestrzegane wszystkie zasady przewidziane w tej dyrektywie, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 187 z 3.6.2019.